

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 21. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_171-txt-shoot-idm1261/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

— 21 —

Jarlen. Hjæld er derpaa, Herre, siger han. Og dog ganger du ikke hale, siger Jarlen. Gunlaug sværer: ikke skal jeg gange hale, aldenskund begge hadder ere lige lange. Da mælde en Hirdmand ved Navn Thorarin: han har føre Ørb, den Ærlænding, og passeligt var det at vi forsøgte ham lidt. Gunlaug saa hen og svad:

Jeg seer paa en Mand

Og Nidding er han;

Jeg siger det kort,

Han er ond, han er fort, han er voldsom. Da vilde Thorarin gribe til Øren, men Jarlen mælde: lad være stille, et skulle Mand brode sis om Eligt, men hvor gammel er du Islanding? Jeg er nu atten Vinter, siger han. Det spaar jeg siger Jarlen, at du vorder ei atten til. Gunlaug numlede halvoldt og der Jarlen svurde hvad han sagde, svurde han. Det siger jeg, at det var bedre du bad Gott over dig selv end Ondt over mig. Hvad sulde jeg da bede om, siger Jarlen. Gunlaug mælde: om en bedre Dods, den end Hakon Jack, Fader din. Jarlen bles blodred og mælde: legger Haand paa Øremidningen! Da gik Skule for Jarlen og mælde: Gører det for min Skuld, Herre! at I give Manden Fred saa han drager bort! Jarlen

— 22 —

mælde: saa bort med ham som snæret, og aldrig sette han tiere fod i mit Rige, om han Fred vil nyde. Da gik Skule ud med Gunlaug og ned paa Bryggen, der laae en Englandsfaret klar til Udgang, med den kom Gunlaug de seilede i Englands Hav og landede om Hosten ved Lundons Brugge.

Dengang raadte for England Kongen Adalrad, Jaegers Son, en god Hovding, han sad denne Vinter i Lundon. Paa den Tid var endnu samme Tunge i England som i Norrig og Danmark, men siden, der Wilhelm Wæstard vandt Landet, da omstirretes Tungehalter og der Wolfe fil Magten. Gunlaug stædtes bradt for Kongen, hilede ham sommelig, sagde fra sit Jæderenland, og mælde: Dirfor Herre, har jeg knownet bid ad lange Veie, fordi jeg havde lagt et Kvad om eder, og det vilde jeg mi, at I lodde derpaa. Koningen siger at saa skal være, og nu fremfiger Gunlaug sit Kvad tydeligt og tækligt, men saa var dets Omfoed:

Hirdmand og Jarle og Bonder

Ticte den gavmilde Ørf,

Adalrad som en Guds Engel

Lydes af Engellands Folk.

